

Baróti Szabó Dávid Besztercebányán

A város panorámája
könnyedén átváltható
a szótagok hosszára.
Mint egy hullámvasút:
az autóból érzem
a verzlábak testét.
Puha prém
a kerekek alatt
a szótag hossza.
És a város egy pontjáról
a panoráma: verssor.
Domb és völgy,
hosszú és rövid,
jönnek egymás után,
U-U-U-U-,
csak szavakat kell találni
a tájhoz.
Ülök az autóban,
talán másfél órája,
körülöttem lüktet a város,
és elindulok
a magyar időmértékes
költészet,
Babits, Devecseri,
Weöres felé.

Jókai Mór Komáromban

Anyámban magzatként lebegve
kilenc hónap alatt
kétszáz regényt írtam meg,
belülről, a méhlepényre,
de születésemkor kidobták
a szemétdombra a kacsáknak.
Ötéves koromtól egy újfajta
írásra próbáltak rászoktatni,
időbe telt, mire sikerült
elfelejtenem.
És hetvennyolc éves koromig,
lassú tempóban,
még százhusz regényt írtam meg.

Marcus Aurelius a Garam partján

A szépség a szenvedés hiánya.
De akkor hogyan lehet szép az idő?
A valaha volt holttestek százai,
a földből áradó iszonyú halálbűz
átölel, körülfog minden létezőt, örökre.
Vagy a születendő test belsejében,
egészen belül, legbelül,
létezik egy elérhetetlen buborék,
amely mentesül az időtől?
És kiül a bőr felszínére? Látszik
az arcon, ott van a gyönyörű szemekben?
Ott a szavakban, amelyek belülről indulnak?
Aki őrzi ezt, az szép? Isteni, tiszta?
Elérhetetlen az idő számára?
Úgy megyek át a táboron, hogy
visszafogom a lélegzetem,
ne keveredjen a külső buborék
ezzel a belsővel. Tisztát akarok,
most és örökre! A szépet, megtartani,
az idő ellenében. De jaj, hörög az ellenség,
és jajongnak a római katonák is.
Halál van a buborékban, szenvedés.

■ **Németh Zoltán** (1970): költő, kritikus, irodalomtörténész.
Legutóbbi kötete: *Állati férj* (Kalligram, 2016).